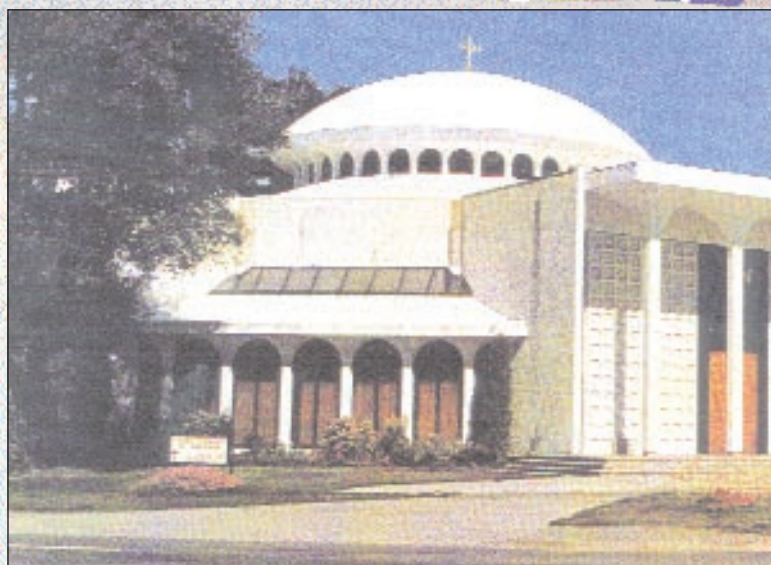

Πάμε στο Βανκούβερ;

Ο Κώστας ήταν πριν από μία βδομάδα στο Βανκούβερ. Τον είχε καλέσει ο ξάδερφός του, ο Γιάννης. Ο Κώστας δεν είχε ξαναπάει στο Βανκούβερ. Γύρισαν όλη την πόλη με τον ξάδερφό του. Είδαν τα αξιοθέατα, έκαναν βόλτες, ψώνισαν.

Τώρα ο Κώστας είναι στην Αθήνα. Βλέπει μαζί με τους φίλους του τις φωτογραφίες, τις κάρτες, τα αναμνηστικά.
— Πόσες ώρες ταξίδι είχες;
— Δεκατέσσερις! Ήταν εξαντλητικό. Την πρώτη μέρα ήμουν τόσο κουρασμένος, που δεν μπορούσα να κάνω τίποτα!
— Τι είναι αυτή η εκκλησία Κώστα;

— Είναι η ελληνική εκκλησία

του Αγίου Γεωργίου. Δίπλα της βλέπεις το Κοινοτικό Κέντρο. Εκεί γίνονται όλες οι

εκδηλώσεις της Κοινότητας. Α! και ο Γιάννης, ο ξάδερφός μου, μου είπε ότι τον Οκτώβριο γίνεται εδώ ένα μεγάλο πανηγύρι: είναι η γιορτή ελληνικού φαγητού. Έρχονται Έλληνες και ξένοι, δοκιμάζουν φαγητά από την Ελλάδα και διασκεδάζουν με ελληνική μουσική και χορούς.

— Κι αυτή εδώ η φωτογραφία, Κώστα; Μοιάζει σαν να είναι από τον άλλο αιώνα!

— Δεν έχεις άδικο! Εδώ έχω... φωτογραφίσει τη φωτογραφία!
Είναι οι πρώτοι Έλληνες άποικοι στην περιοχή του Βανκούβερ.
Στο Κοινοτικό Κέντρο υπάρχει μια έκθεση με παλιές
φωτογραφίες... Α! βρήκα εκεί κι ένα λεύκωμα για τη ζωή των
πρώτων Ελλήνων στον Καναδά.
— Εδώ πού είσαστε; Μοιάζει με λαϊκή.

— Είναι στο
Γκράνβιλ Άιλαντ, κοντά στη
θάλασσα. Εκεί έχει πολλά
μαγαζιά, εστιατόρια απ' όλα
τα μέρη του κόσμου,
μουσικούς και
ταχυδακτυλουργούς σε κάθε
γωνία... Α! να και εδώ είναι το
Κοινοβούλιο, στη Βικτώρια,
την πρωτεύουσα της
βρετανικής Κολομβίας.
— Αυτό μοιάζει με πάρκο.
Πώς λέγεται;

— Είναι το Μπούσαρ
Γκάρντεν. Εδώ πήγαμε
εκδρομή και μείναμε μια
ολόκληρη μέρα.
— Αυτό εδώ πρέπει να είναι
ο χάρτης του πάρκου. Το
γυρίσατε όλο;
— Σχεδόν ναι. Ένα λεπτό
να σας δείξω κάτι που μου
άρεσε εκεί... έχουμε βγάλει
και φωτογραφίες με τον
Γιάννη και τους φίλους του.

Την τελευταία μέρα έπρεπε να βοηθήσω την ξαδέρφη μου την Έλσα σε μια εργασία για το μάθημα των Ελληνικών. Είχε να γράψει για τη γιαγιά της, που έφτασε στον Καναδά στα μέσα του περασμένου αιώνα. Τη βοήθησα να γράψει το κείμενο και ύστερα από λίγες μέρες πήγαμε στο σχολείο της. Είχαν μια γιορτή με θέμα "Τα χρόνια του παππού και της γιαγιάς". Εκεί η ξαδέρφη μου και άλλα παιδιά παρουσίασαν τα κείμενά τους ή ό,τι υλικό είχαν μαζέψει για τη γιαγιά ή τον παππού. Είδαμε παλιές φωτογραφίες, γράμματα, κάρτες ή μικροπράγματα από τα πρώτα χρόνια της μετανάστευσης.

Τι έγραψε η Έλσα για τη γιαγιά της

Η γιαγιά μου ήρθε στον Καναδά γύρω στο 1950. Δούλεψε σαν υπηρέτρια - house maid - σε διάφορα σπίτια. Νέα κοπέλα, τότε, χωρίς ξένη γλώσσα, χωρίς γνωστούς και συγγενείς, εντελώς μόνη, αναζήτησε κι αυτή όπως πολλές νέες κοπέλες καλύτερη τύχη στην ξένη χώρα.

Τα πρώτα χρόνια ήταν πολύ δύσκολα

Με την βοήθεια της Φιλοπτώχου Αδελφότητας κατόρθωσε να μάθει λίγα Αγγλικά και να βρει δουλειά σε κάποιο εργοστάσιο. Μετά από λίγα χρόνια έφερε με πρόσκληση από το χωριό τον αγαπημένο της και δημιούργησε οικογένεια.

Θυμάμαι πως όταν ερχόμασταν από το σχολείο πάντα φωνάζαμε Καλησπέρα γιαγιά. Το ίδιο και οι γονείς μας: όταν έμπαιναν, έλεγαν πάντα Καλησπέρα γιαγιά.

Μας διηγιόταν πολλές παλιές ιστορίες από την Ελλάδα και ωραία παραμύθια. Μας μάθαινε προσευχές, τραγούδια κι ελληνικούς χορούς. Θυμάμαι πόσο αστεία μας φαίνονταν, όταν μας έδειχνε τα βήματά τους. Η γιαγιά μ' έμαθε να μαγειρεύω και να φτιάχνω γλυκά και κουλούρια, να βάφω αυγά το Πάσχα. Κρατούσε πάντα ζωντανή την Ελλάδα μέσα της...

Τη γιαγιά μας μπορώ να πω την αγαπούσαμε πιο πολύ κι από τους γονείς μας. Αυτό όμως το καταλάβαμε όταν τη χάσαμε, πριν από δύο χρόνια.

Η γιαγιά είχε ένα «Τάμα» όπως έλεγε. Ήθελε να πάει να ξαναδεί το χωριό της προτού πεθάνει. Να δει τους συγγενείς της και τα μέρη που έζησε μικρή. Δεν είχε πάει ποτέ από τότε που ήρθε στον Καναδά. Την πήγαμε στο αεροδρόμιο και την αποχαιρετήσαμε δακρυσομένοι. Μετρούσαμε τις μέρες πότε θα ξανάρθει. Νομίζαμε πως ένας μήνας που θα λείπει θα περνούσε γρήγορα. Αντί για τη γιαγιά όμως ήρθε η θλιβερή είδηση. Δεν θα την ξαναβλέπαμε ποτέ πια. Σαν να είχε κάποια προαισθηση. Εκπλήρωσε και την τελευταία της επιθυμία. Είδε για τελευταία φορά τον τόπο της, τους συγγενείς και χωριανούς της.

1 Συζητάμε στην τάξη:

- α. «Κρατούσε ζωντανή την Ελλάδα μέσα της». Πώς το πετύχαινε αυτό η γιαγιά;
- β. Πολλοί Έλληνες ζουν και σήμερα μακριά από την Ελλάδα, προσπαθώντας ωστόσο κι αυτοί να την κρατήσουν ζωντανή, για τον εαυτό τους και τα παιδιά τους. Πώς νομίζετε ότι το καταφέρνουν αυτό;

